

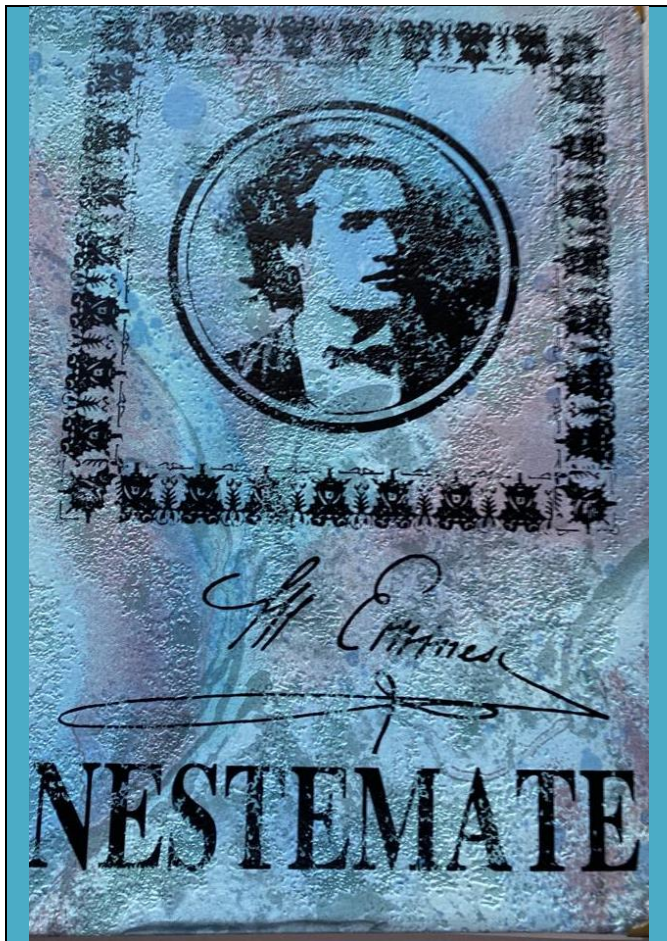
Cetatea Cavalerilor

Fondator, Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

O capodoperă a bibliofiliei, Mihai Eminescu „Nestemate”

Colecția general Lazăr CÂRJAN

4. După titlul cărții, s-a atasat o fotografie color semnată de Popa Popa's, reprezentând chipul lui Eminescu.
5. Fiecare pagină a fost încadrată în chenar, textul poeziilor a fost tipărit pe carton.
6. Cele zece acuarele semnate tot de maestrul Popa's sunt pe suport cromatic împodobit cu chenare aurite sau argintate.
7. Profesorul precizează că din cele 200 de exemplare proiectate (deși la finalul cărții se precizează 310 exemplare) au fost finalizate doar exemplarele care au fost prezentate la expoziția de lansare din 1995, deci nu cunoaștem câte volume au fost puse în vânzare, cel mai probabil 100, după câte mi-a spus mie maestrul Popa,s în 1997.
8. Fiecare poezie are manuscrisul în reproducere facsimilată.
9. Cele zece poezii au fost „selectate aleatoriu” dar „nu lipsesc capodoperele Luceafărul, Floare albastra și în continuare Lacul, O, mama....

LACUL
O, MAMĂ...
DORINȚA
MAI AM UN SINGUR DOR
SONETE
DOINĂ
FLOARE ALBASTRĂ
SCRISOAREA II
VENERE ȘI MADONĂ
LUCEAFĂRUL

MIHAI EMINESCU

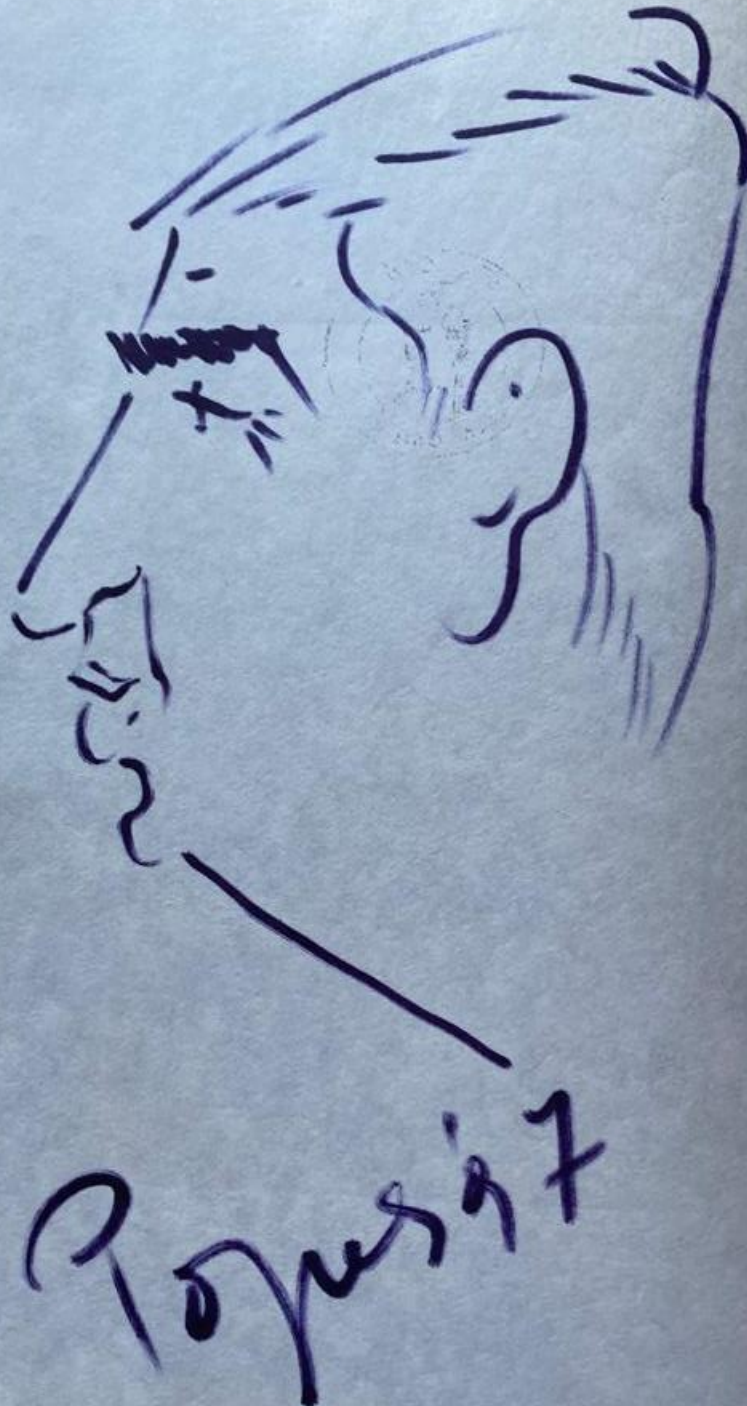
Doamne!
Laza Gârșin,
în biblioteca în amănunțite
cu titlurile de la care se poate
vedea cu ușurătate
de la bibliotecă
Oradea 9.9.97

NESTEMATE

Ediție bibliofilă de Ion Iliescu
Ilustrații de Ștefan Popa-Popa'S

Ștefan Popa-Popa'S
General
Laza Gârșin,
cu pictură
Popa'S 97

Timișoara, 1995

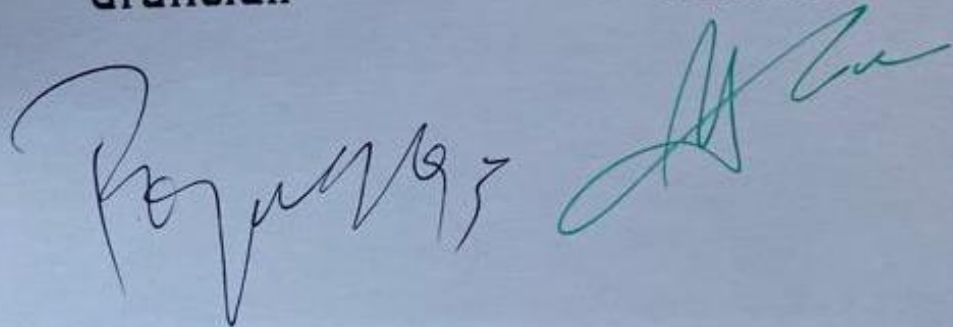

JUSTIFICAREA TIRAJULUI
Cartea "RESTEMATE" s-a tipărit într-un tiraj
de 310 exemplare, într-o ediție unică și ori-
ginală. Volumele sunt numerotate de la A-I
pentru cele care au fost legate în
piele și de la 1-300 pentru rest.
Toate exemplarele sunt în afa-
ră de comerț și poartă sem-
năturile manuscrite ale
autorilor

Nr. 022

Grafician

Bibliofil

Editura P o p a ' S ART

CUVÂNT DE IUBIRE

Fără să îl socotim pe Eminescu o zeitățe carpatină, el este poetul românilor de pretutindeni, încoronat cu cele mai nobile virtuți și calități poetice. Pentru poezia lui s-au plănuț și pus în faptă cele mai multe cărți, o adevărată constelație a editărilor, pe măsură și merit. Ru ne asumăm o sarcină temerară dacă facem un nou pas către ceeace este bibliofilia eminesciană.

Sinonim pentru poporul român, simbol și portdrapel a tot ceeace e românesc, Eminescu merită din inimă venerația și iubirea tuturor, căci datorită lui România a devenit o împărăție puternică prin frumusețe și mare în spirit. Lui probabil îi datorăm în bună parte renumele de țară în care românul s-a născut poet, pentru că tocmai Eminescu a sumețit gândirea poetică și a șlefuit expresivitatea limbii române, așezate la o nouă altitudine și puse la îndemâna tuturor.

Îi întorcem un prinos de recunoștință prin această nouă ediție bibliofilă ca tiraj, raritate, ilustrație, frumusețe și ținută editorială. R-au fost reunite decăt o foarte mică parte din poezii (10) pe care le-am "selectat" voit, deschizând la întâmplare ediția primă. Am considerat că orice poezie a sa va fi vrednică de a fi aleasă, și pentru tematică, și ca valoare, și pentru frumusețe etc. Este doar numai o coborâre în universul poetic eminescian, o probă suficientă pentru a stabili măreția gândirii și unicitatea expresiei sale sensibile.

În talmăcirea gestului de iubire și în transpunerea poeziilor în haina culorilor transparente, precum și, mai ales, în imprimarea în tipar a volumului, o reală parte de merit îi revine artistului Ștefan Popa-Popa's. Eminescu l-a consiliat pentru o clipită să nu mai realizeze caricaturi, inzecit premiate internațional, ci să compună original și viu câte un portret Eminescu în compania unei reprezentări plastice pentru fiecare titlu poetic.

Contemplând imaginile, rememorând unele versuri sau poate numai răsfoind paginile cartonate ale cărții, vom călători în spațiile de sus ale "Luceafărului", și poate, cu mai mare tărie, vom iubi împreună pe Eminescu și versul său.

Timișoara 25 X 1994
Jon Jliescu

LACUL

Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Și eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult și parc-aștept
Ea din trestii să răsară
Și să-mi cadă lin pe piept;

Să sărim în luntrea mică,
Îngânați de glas de ape,
Și să scap din mână cârma,
Și lopețile să-mi scape;

Să plutim cuprinși de farmec
Sub lumina blândeii lune -
Vântu-n trestii lin foșnească,
Unduioasa apă sune!

Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin și sufăr
Lângă lacul cel albastru.
Încărcat cu flori de nufăr.

Saut' tainic si altor
 Aupa galbeni il incant
 Trucit' n' omni alte
 Et catur' mura, e brici

Si a trec pe langa apa
 Pori' amele si pas' usit
 Ea dia' taito sa' restat
 Si sa mi cadu' gura pe pagin

Sa' stinca n' lina' mica
 Tuginat' de glas' de apa
 Si se scap' din mana' corina
 Si legat' sa mi sape

Si platin' cuprasi' de forma
 Pate' noi in amon' lina
 Vinta' lina' la frunze
 Unde' mura' apa' sunt

O, MAMĂ...

O, mamă, dulce mamă, din negură de vremi
Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi;
Deasupra criptei negre a sfântului mormânt
Se scutură salcâmi de toamnă și de vânt,
Se bat încet în ramuri, îngână glasul tău...
Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu.

Când voi muri, iubito, la creștet să nu-mi plângi;
Din teiul sfânt și dulce o ramură să frângi,
La capul meu cu grijă tu ramura s-o-ngropi,
Asupra ei să cadă a ochilor tăi stropi;
Simți-o-voi odată umbrind mormântul meu...
Mereu va crește umbra-i, eu voi dormi mereu.

Iar dacă împreună va fi ca să murim,
Să nu ne ducă-n triste zidiri de țintirim,
Mormântul să ni-l sape la margine de râu,
Ne pună-n încăperea aceluiași sicriu;
De-a pururea aproape vei fi de sânul meu...
Mereu va plânge apa, noi vom dormi mereu.

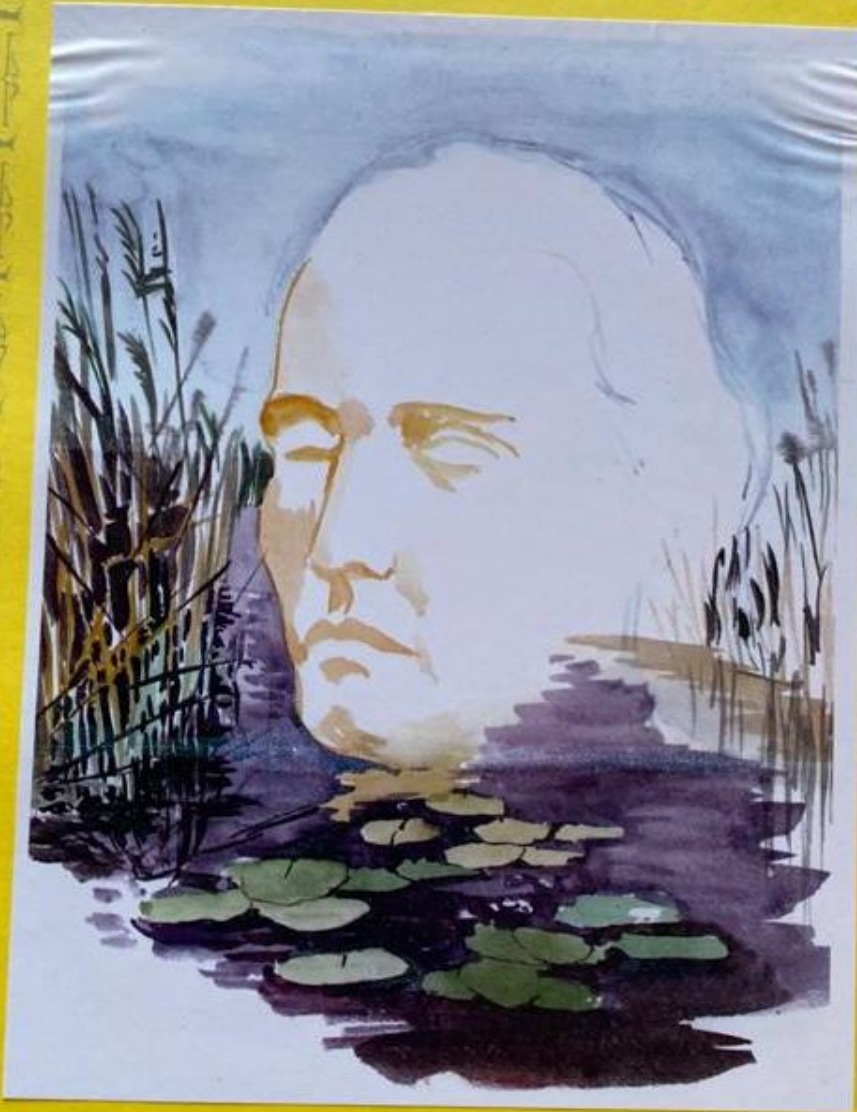

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE-2023

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE-2023

10

DORINȚA

Dino-n codru la izvorul
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund,

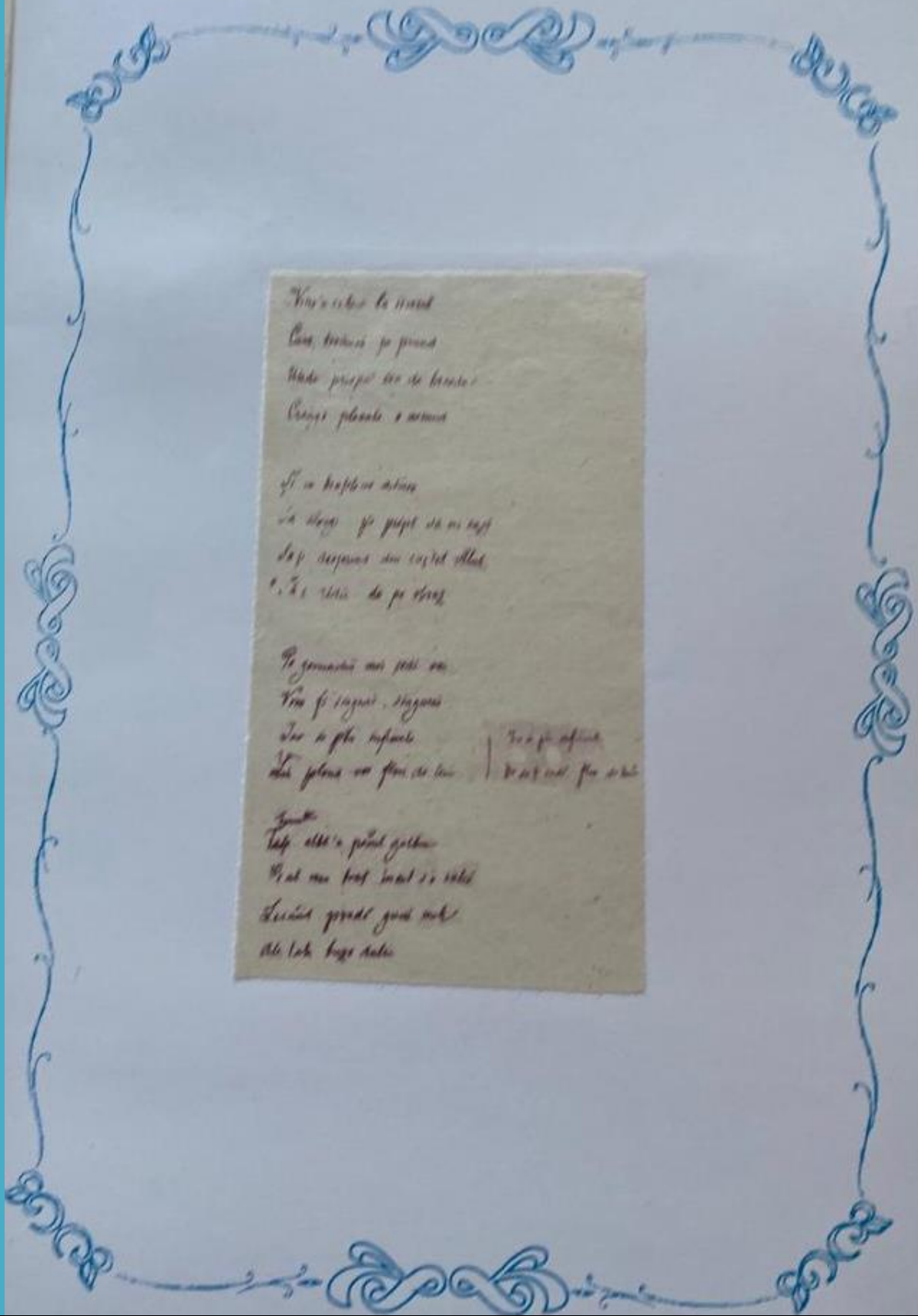
Și în brațele-mi întinse
Să alergi, pe piept să-mi cazî,
Să-ți desprind din creștet vâlul,
Să-l ridici de pe obraz.

Pe genunchii mei ședeai-vei,
Vom fi singuri-singurei,
Iar în păr înflorate
Or să-ți cadă flori de tei.

Fruntea albă-n părul galben
Pe-al meu braț încet s-o culci,
Lăsând pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...

Vom visa un vis ferice,
Îngâna-ne-vor c-un cânt
Singuratece izvoare,
Blânda batere de vânt;

Adormind de armonia
Codrului bătut de gânduri,
Flori de tei deasupra noastră
Or să cadă rânduri-rânduri.

Vino să cîntăm la strîm
 Cînt, tîmnaș pe pîmna
 Mădă pîmpîșă de la tîmnaș
 Cîntăm pîmnaș și tîmnaș

Și în tîmnaș tîmnaș
 În tîmnaș și pîmpîșă de la tîmnaș
 Șăp tîmnaș tîmnaș tîmnaș
 * În tîmnaș de pe tîmnaș

Pe tîmnaș tîmnaș tîmnaș
 Tîmnaș și tîmnaș tîmnaș
 Tîmnaș și tîmnaș tîmnaș
 Tîmnaș tîmnaș tîmnaș tîmnaș

Tîmnaș
 Tîmnaș tîmnaș tîmnaș tîmnaș
 Tîmnaș tîmnaș tîmnaș tîmnaș
 Tîmnaș tîmnaș tîmnaș tîmnaș
 Tîmnaș tîmnaș tîmnaș tîmnaș

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE-2023

MAI AM UN SINGUR DOR

Mai am un singur dor:
În liniștea serii
Să mă lăsați să mor
La marginea mării;
Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape,
Pe-ntinsele ape
Să am un cer senin.
Nu-mi trebuie flamuri,
Nu voi sicriu bogat,
Ci-mi împlețiți un pat
Din tinere ramuri.

Și nime-n urma mea
Nu-mi plângă la creștet,
Doar toamna glas să dea
Frunzișului veșted.
Pe când cu zgomot cad
Izvoarele-ntr-una,
Alunece luna
Prin vârfuri de brad.
Pătrunză talanga
Al serii rece vânt,
Deasupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture creanga.

Cum n-oi mai fi pribeag
De-atunci înainte,
M-or troieni cu drag
Aduceri aminte.
Luceferi, ce răsar
Din umbră de cetini,
Fiindu-mi prieteni,
O să-mi zâmbească iar.
Va geme de patemi
Al mării aspru cânt...
Ci eu voi fi pământ
În singurătate-mi.

Amare bucurări oare
de copilărie în altele drag
Te cînt dulca lui
Dintre verșii de fag.

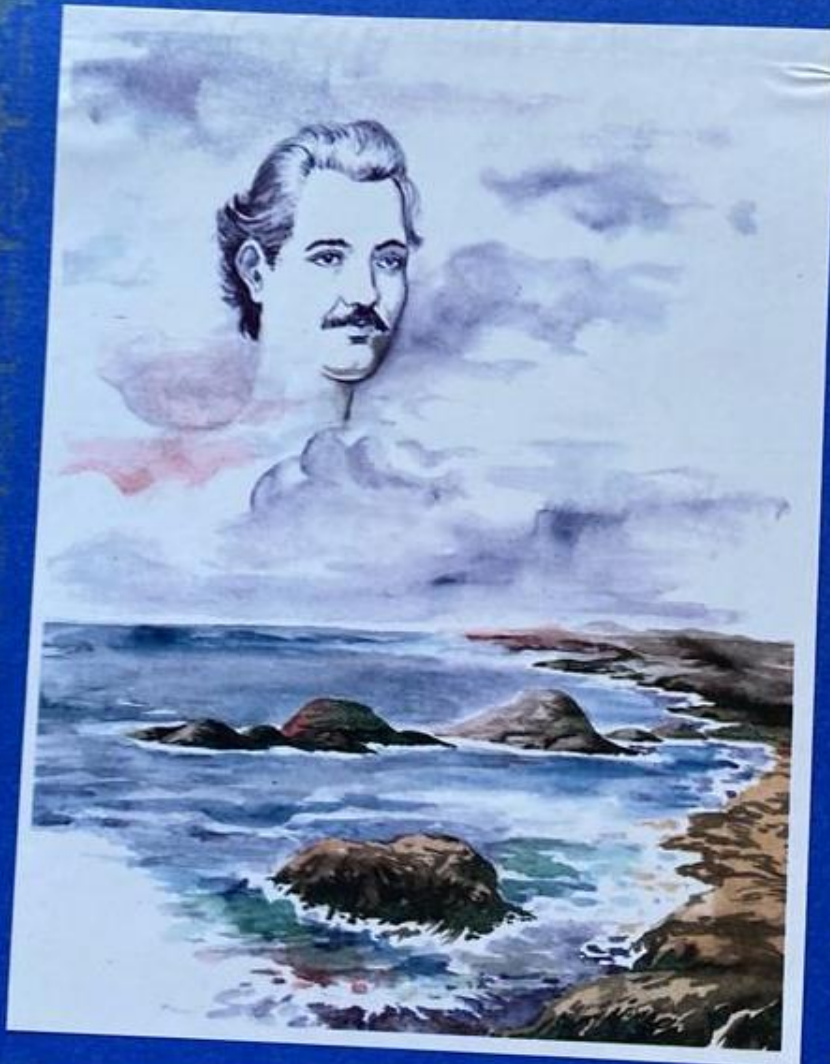
La rugămintea Dănilor
Fronțoi și deșeurilor.
Iar în sufletul meu se prinde
După chipul tău frumoșel

Te desfasoară și dintr-o altă
Alta în viață și în te lăsa,
Ochi tăi sunt plini de mîla
Chip de înger înzălăsa.

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE 2023

SONETE

I

A fară-i toamnă, frunză-mprăștiată,
Iar vântul zvârle-n geamuri grele picuri;
Și tu citești scrisori din roase plicuri
Și într-un ceas gândești la viața toată.

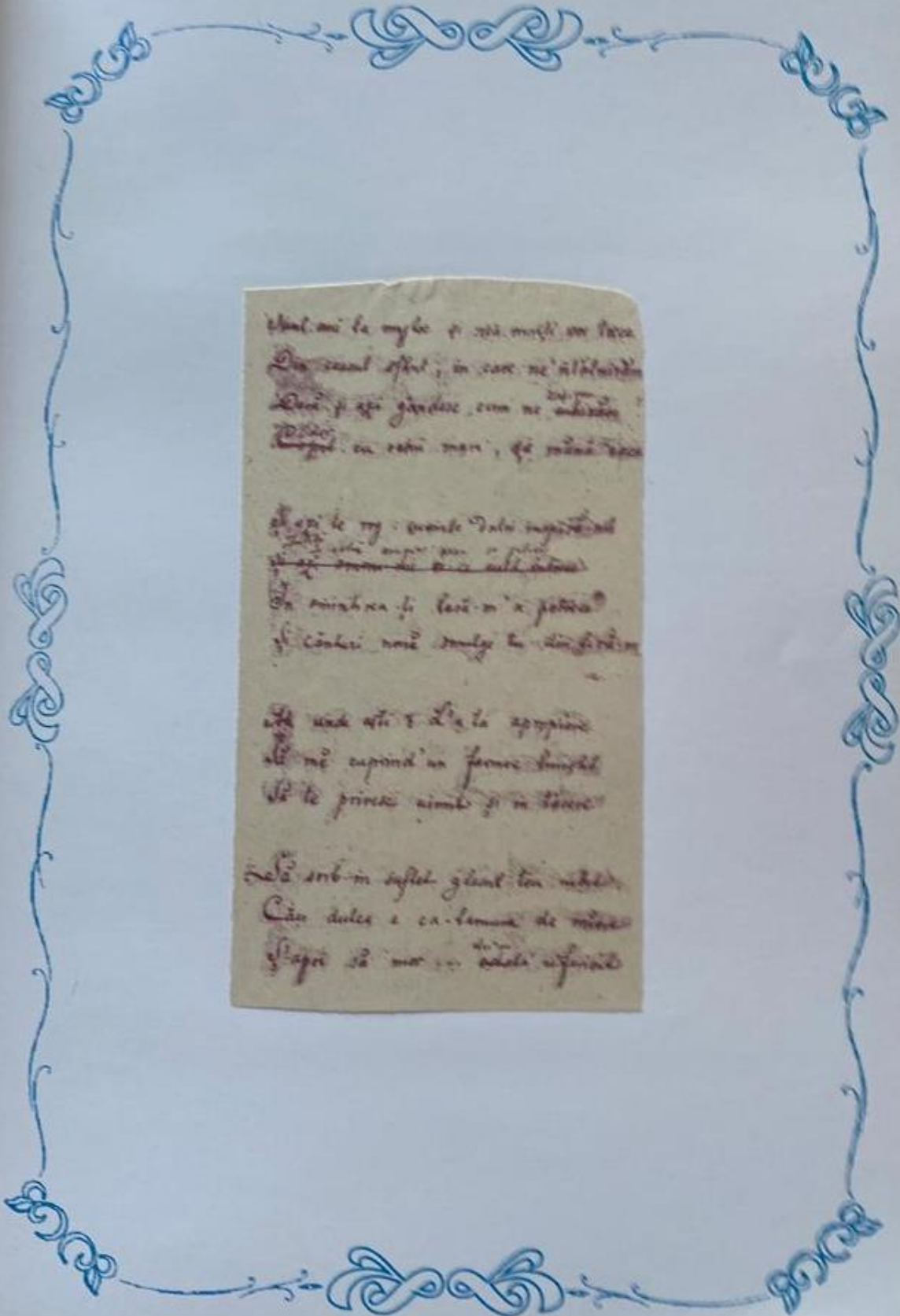
Pierzându-ți timpul tău cu dulci nimicuri,
N-ai vrea ca nime-n ușa ta să bată;
Dar și mai bine-i, când afară-i zloată,
Să stai visând la foc, de somn să picuri.

Și eu astfel mă uit din jeț pe gânduri,
Visez la basmul vechi al zânei Dochii;
În juru-mi ceața crește rânduri-rânduri;

Deodat-aud foșnirea unei rochii,
Un moale pas abia atins de scânduri...
Iar mâni subțiri și reci mi-acopăr ochii.

II

Sunt ani la mijloc și-ncă mulți vor trece
Din ceasul sfânt în care ne-ntâlnirăm,
Dar tot mereu gândesc cum ne iubirăm,
Minune cu ochi mari și mână rece.

Alina mi la myle si ma meste in tara
 Din rasul ofat, in care ne' albuluim
 Cui si se gandise, cum ne' iubim
 Cui si se gandise, cum ne' iubim
 Cui si se gandise, cum ne' iubim

Si mi la my : curate Dala impasibil
 Si mi la my : curate Dala impasibil
 Si mi la my : curate Dala impasibil

Si mi la my : curate Dala impasibil
 Si mi la my : curate Dala impasibil
 Si mi la my : curate Dala impasibil

Si mi la my : curate Dala impasibil
 Si mi la my : curate Dala impasibil
 Si mi la my : curate Dala impasibil

O, vino iar! Cuvinte dulci inspiră-mi,
Privirea ta asupra mea să plece,
Sub raza ei mă lasă a petrece
Și cânturi nouă smulge tu din liră-mi.

Tu nici nu știi a ta apropiere
Cum inima-mi de-adânc o liniștește,
Ca răsărirea stelei în tăcere;

Iar când te văd zâmbind copilărește
Se stinge-atunci o viață de durere,
Privirea-mi arde, sufletul îmi crește.

III

Când însuși glasul gândurilor tace,
Mă-ngână cântul unei dulci evlavii –
Atunci te chem; chemarea-mi asculta-vei?
Din neguri reci plutind te vei desface?

Puterea nopții blând însenina-vei
Cu ochii mari și purtători de pace?
Ră sai din umbra vremilor încoace,
Ca să te văd venind – ca-n vis, așa vii!

Cobori încet... aproape, mai aproape,
Te pleacă iar zâmbind peste-a mea față,
A ta iubire c-un suspin arat-o,

Cu geana ta m-atinge pe pleoape,
Să simt fiorii străngerii în brațe –
Pe veci pierduto, vecinic adorato!

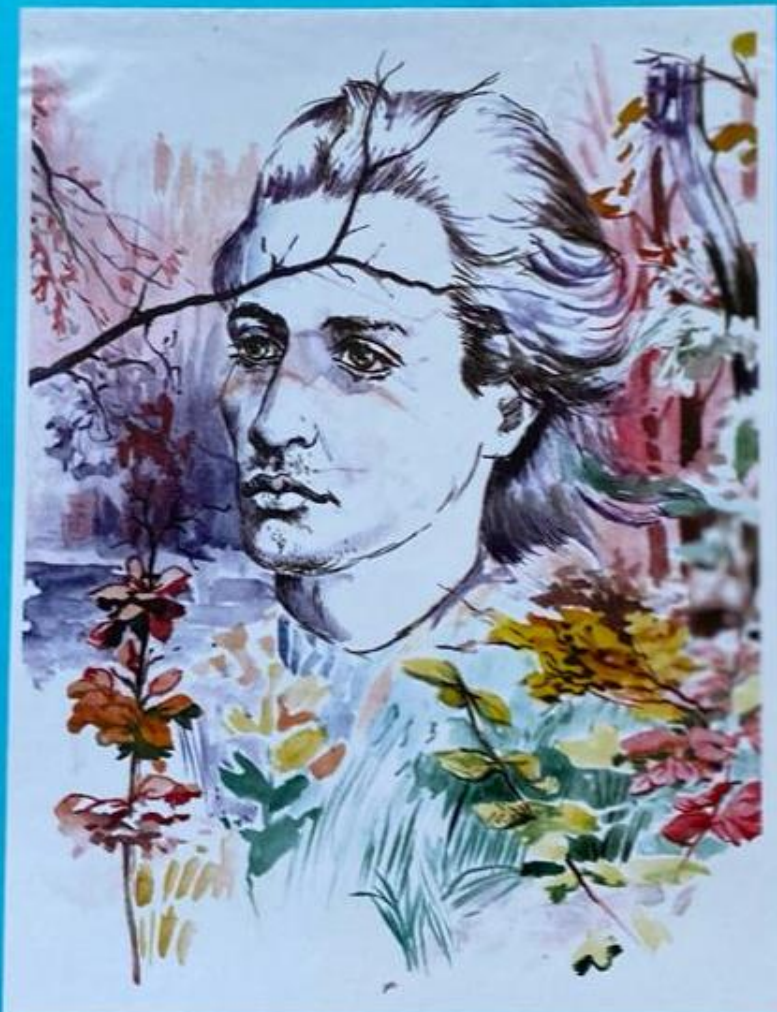

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE-2023

DOINĂ

Dela Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.

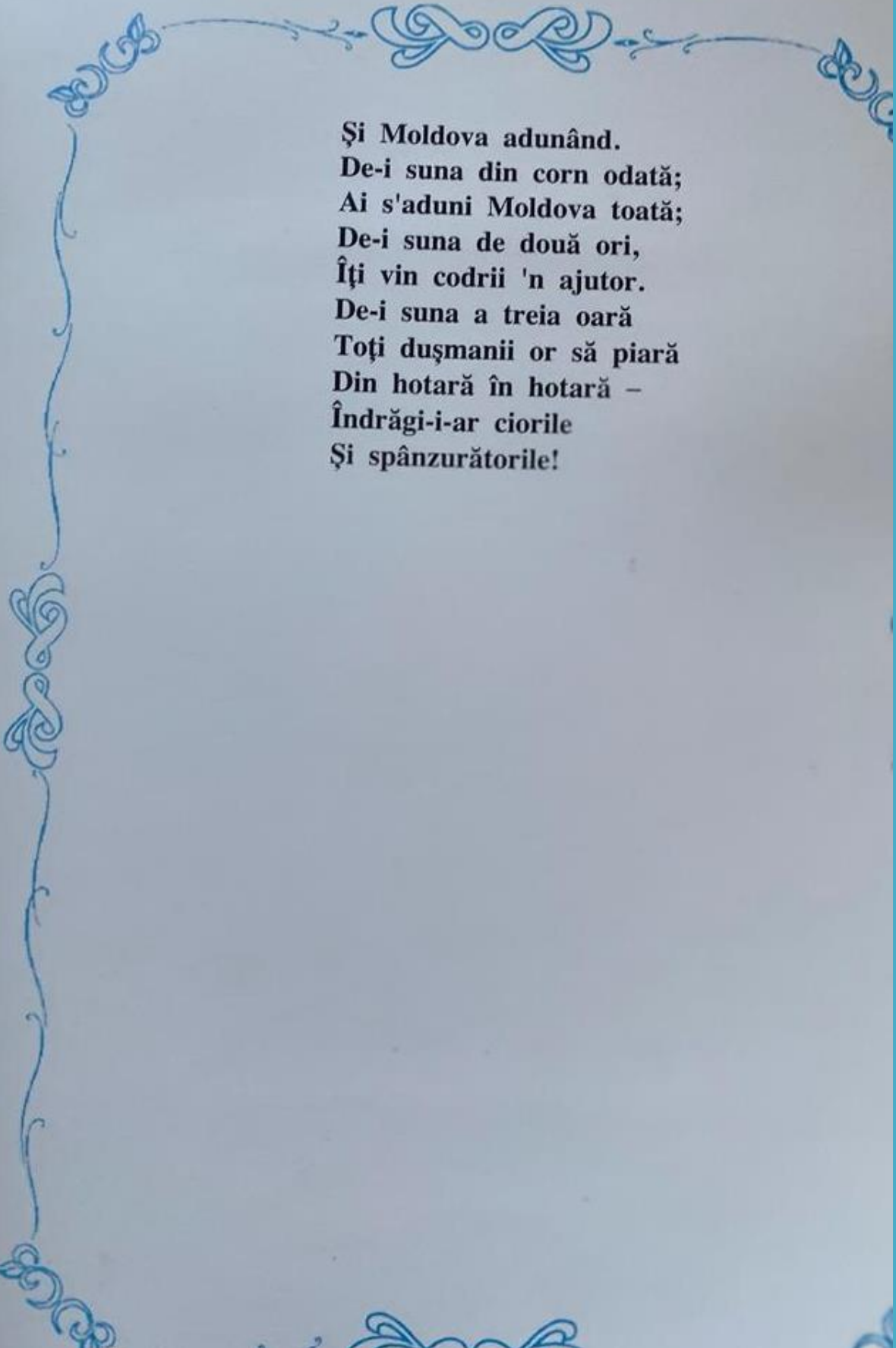
Din Hotin și pân' la Mare
Vin Muscalii de-a călare;
Dela Mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațin;
Din Boian la Vatra Dornei
Au umplut omida cornii
Și străinul te tot paște
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos la vale,
Și-au făcut dușmanii cale;
Din Sătmar până'n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român, săracul!
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă
Nici e vara, vara lui.
Și-i străin în țara lui.
Dela Turnu'n Dorohoi
Curg dușmanii în puhoiu
Și s'așează pe la noi;

Și cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier;
Sboară pasările toate
De neagră străinătate;
Numai umbra spinului
La ușa creștinului.
Își desbracă țara sânul,
Codrul - frate cu Românul -
De secure se tot pleacă -
Și izvoarele îi seacă -
Sărac în țară săracă!

Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Și neamul nemernicia!

Ștefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului.
Lasă grija sfinților,
În seama părinților,
Clopotele să le tragă
Ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă;
Doar s'a 'ndura Dumnezeu,
Ca să-ți mântui neamul tău!

Tu te 'nalță din mormânt,
Să te-aud din corn sunând

Și Moldova adunând.
De-i suna din corn odată;
Ai s'aduni Moldova toată;
De-i suna de două ori,
Îți vin codrii 'n ajutor.
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară
Din hotară în hotară –
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile!

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE 2023

Si nimeni n' a urmas n' eu
Nu mi glangsi la cistec ;
Dor toamne glas ai' dea
Trunz alin vestet ;
Pe cand eu spond cad
Iovvate' ntr' unu
Alunec luna
Pm v'rfuri lung de brad
P'elungsi talanga
Al serii rece vint ;
Perampni' mi teul ofant
Sa si scature cranga

Acolo-n ochi de pădure,
Lângă balta cea senină
Și sub trestia cea lină
Vom șede în foi de mure.

Și mi-i spune-atunci povești
Și minciuni cu-a ta guriță,
Eu pe-un fir de romăniță
Voi cerca de mă iubești.

Și de-a soarelui căldură
Voi fi roșie ca mărul,
Mi-oi desface de-aur părul,
Să-ți astup cu dânsul gura.

De mi-i da o sărutare,
Nime-n lume n-a s-o știe,
Căci va fi sub pălărie –
Ș-apoi cine treabă are!

Când prin crengi s-a fi ivit
Luna-n noaptea cea de vară,
Mi-i ținea de subsuoară,
Te-oi ținea de după gât.

Pe cărare-n bolți de frunze,
Apucând spre sat în vale,
Ne-om da sărutări pe cale,
Dulci ca florile ascunse.

Și sosind l-al porții prag,
Vom vorbi-n întunecime:
Grija noastră n-aib-o nime,
Cui ce-i pasă că-mi ești drag?

Înc-o gură - și dispăre...
Ca un stâlp eu stam în lună!
Ce frumoasă, ce nebună
E albastra-mi, dulce floare!

.....

Și te-ai dus, dulce minune,
Ș-a murit iubirea noastră -
Floare-albastră! floare-albastră!
Totuși este trist în lume!

FLOARE ALBASTRĂ

Far te-ai cufundat în stele
Și în nori și-n ceruri nalte?
De nu m-ai uita încalte.
Sufletul vieții mele.

În zadar râuri în soare
Grămădești-n a ta gândire
Și câmpiile asire
Și întunecata mare;

Piramidele-nvechite
Urcă-n cer vârful lor mare -
Nu căta în depărtare
Fericirea ta, iubite!

Astfel zise mititica,
Dulce netezindu-mi părul.
Ah! ea spuse adevărul;
Eu am râs, n-am zis nimica.

- Hai în codrul cu verdeață,
Und-izvoare plâng în vale,
Stânca stă să se prăvale
În prăpastia măreață.

Atunci lumea-n căpătână se-nvârtea ca o morișcă,
De simțeam, ca Galilei, că comedia se mișcă. -

Amețiți de limbe moarte, de planeți, de colbul școlii,
Confundam pe bietul dascăl cu un crai mâncat de molii
Și privind păienjenișul din tavan, de pe pilaștri,
Ascultam pe craiul Ramses și visam la ochi albaștri
Și pe margini de caiete scriam versuri dulci, de pildă
Către vreo trandafirie și sălbatecă Clotildă.
Îmi plutea pe dinainte cu al timpului amestic
Ba un soare, ba un rege, ba alt animal domestic.
Scârțâirea de condeie dădea farmec astei liniști,
Vedeam valuri verzi de grâne, undoierea unei liniști,
Capul greu cădea pe bancă, păreau toate-n infinit;
Când suna, știam că Ramses trebuia să fi murit.

Atunci lumea cea gândită pentru noi avea ființă,
Și, din contră, cea aievea ne părea cu neputință.
Abia azi vedem ce stearpă și ce aspră cale este
Cea ce poate să convie unei inime oneste;
Iar în lumea cea comună a visa e un pericol,
Căci de ai cumva iluzii, ești pierdut și ești ridicul.

Și de-aceea de-azi-nainte poți să nu mă mai întrebi
De ce ritmul nu m-abate cu ispită de la trebi,
Dece dorm îngrămădite între galbenele file
Iambii suitori, troheii, săltărețele dactile...
De-oi urma să scriu în versuri, teamă mi-e ca nu cumva
Oamenii din ziua de-astăzi să mă-nceap-a lăuda.
Dacă port cu ușurință și cu zâmbet a lor ură,
Laudele lor desigur m-ar mârni peste măsură.

De ce nu voi pentru nume, pentru glorie să scriu?
Oare glorie să fie a vorbi într-un pustiu?
Azi, când patimilor proprii muritorii toți sunt robi,
Gloria-i închipuirea ce o mie de neghiobi
Idolului lor închină, numind mare pe-un pitic
Ce-o beșică e de spumă într-un secol de nimic.

Încorda-voi a mea liră să cânt dragostea? Un lanț
Ce se-mparte cu frăție între doi și trei amanți.
Ce? să-ngâni pe coardă dulce, că de voie te-ai adaos
La cel cor ce-n operetă e condus de Menelaos?
Azi adeseori femeia, ca și lumea, e o școală,
Unde-nveți numai durere, înjosire și spoială;
La aceste academii de științi a zânei Vineri
Tot mai des se perindează și din tineri în mai tineri,
Tu le vezi primind elevii cei imberbi în a lor clas,
Până când din școala toată o ruină a rămas.

Vai! tot mai gândești la anii când visam în academii,
Ascultând pe vechii dascăli cârpocind la haina vremii,
Ale clipelor cadavre din volume stând s-adune
Și-n a lucrurilor peteci căutând înțelepciune?
Cu murmurele lor blânde, un izvor de *horum-harum*
Câștigând cu clipeală *nervum rerum gerendarum*;
Cu evlavie adâncă ne-nvârteau al minții scripet,
Legănând când o planetă, când pe-un rege din Egipt.

Parcă-l văd pe astronomul cu al negurii repaos.
Cum uxor, ca din cutie, scoate lumile din chaos
Și cum moștra vecinicie ne-o întinde și ne-ovăgă
Că sporesc ne-șică ca măreșele pe agă.

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE-2023

SCRISOAREA II

De ce pana mea rămâne în cerneală, mă întreb?
De ce ritmul nu m-abate cu ispita-i de la trebi?
De ce dorm îngrămădite între galbenele file,
Iambii suitori, troheii, săltărețele dactile?

Dacă tu știi problema astei vieți cu care lupt,
Ai vedea că am cuvinte pana chiar să o fi rupt,
Căci întreb, la ce-am începe să-ncercăm în luptă dreaptă
A turna în formă nouă limba veche și-nțeleaptă?
Acea tainică simțire, care doarme-n a ta harfă,
În cuplete de teatru s-o desfaci ca pe o marfă,
Când cu sete cauți forma ce să poată să te-ncapă,
Să le scrii, cum cere lumea, vro istorie pe apă?
Însă tu îmi vei răspunde că e bine ca în lume
Prin frumoasă stihuire să pătrunză al meu nume,
Să-mi atrag luare-aminte a bărbaților din țară,
Să-mi dedic a mele versuri la cucoane, bunăoară,
Și dezgustul meu din suflet să-l împac prin a mea
minte. -

Dragul meu, cărarea asta s-a bătut de mai nainte;
Noi avem în veacul nostru acel soi ciudat de barzi,
Care-ncearcă prin poeme să devie cumularzi,
Închinând ale lor versuri la puternici, la cucoane,
Sunt cântați în cafenele și fac zgomot în saloane;
Iar cărările vieții fiind grele și înguste
Ei încearcă să le treacă prin protecție de fuste,
Dedicând broșuri la dame a căror bărbați ei speră
C-ajungând cândva ministrii le-a deschide carieră. -

VENERE ȘI MADONĂ

Fdeal pierdut în noaptea unei lumi ce nu mai este,
Lume ce gândea în basme și vorbea în poezii,
O! te văd, te-aud, te cuget, tânără și dulce veste
Dintr-un cer cu alte stele, cu-alte raiuri, cu alți zei.

Venere, marmură caldă, ochi de piatră ce scânteie,
Braț molatic ca gândirea unui împărat poet,
Tu ai fost divinizarea frumuseții de femeie,
A femeiei, ce și astăzi tot frumoasă o revăd.

Rafael, pierdut în visuri ca-ntr-o noapte înstelată,
Suflet îmbătat de raze și d-eterne primăveri,
Te-a văzut și-a visat raiul cu grădini îmbălsămate,
Te-a văzut plutind regină printre îngerii din cer

Și-a creat pe pânza goală pe Madona dumnezeie,
Cu diademă de stele, cu surâsul, blând, vergin,
Fața pală-n raze blonde, chip de înger, dar femeie,
Căci femeia-i prototipul îngerilor din senin.

Astfel eu, pierdut în noaptea unei vieți de poezie,
Te-am văzut, femeie stearpă, fără suflet, fără foc,
Și-am făcut din tine-un înger, blând ca ziua de magie,
Când în viața pustiiată râde-o rază de noroc.

Am văzut fața ta pală de o bolnavă beție,
Buza ta învinețită de-al corupției mușcat,
Și-am zvârlit asupra-ți, crudo, vălul alb de poezie,
Și paloarei tale raza inocenței eu i-am dat.

Ți-am dat palidele raze ce-nconjoară cu magie
Fruntea îngerului-geniu, îngerului-ideal,
Din demon făcu-i o sântă, dintr-un chicot, simfonie,
Din ochirile-ți murdare, ochiu-aurorei matinal.

Dar azi vălul cade, crudo ! dismețit de visuri sece,
Fruntea mea este trezită de al buzei tale-ngheț
Și privesc la tine, demon, și amoru-mi stins și rece
Mă învață cum asupra-ți eu să caut cu dispreț!

Tu îmi pari ca o bacantă, ce-a luat cu-nșelăciune
De pe-o frunte de fecioară mirtul verde de martir,
O fecioar-a cărei suflet era sânt ca rugăciunea,
Pe când inima bacantei e spasmodic, lung delir.

O, cum Rafael creat-a pe Madona dumnezeie,
Cu diadema-i de stele, cu surâsul blând, vergin,
Eu făcut-am zeități dintr-o palidă femeie,
Cu inima stearpă, rece și cu suflet de venin!

*

Plângi, copilă? – C-o privire umedă și rugătoare
Poți din nou zdrobi și frânge apostat-inima mea?
La picioare-ți cad și-ți caut în ochi negri-adânci ca marea,
Și sărut a tale mâne, și-i întreb de poți ierta.

*Sterge-ți ochii, nu mai plânge!.. A fost credi-știmărea,
A fost credă și nedreaptă, fără rașon, fără fond.
Suflete! de-si fi chiar demon, nu ești sântă prin iubire,
Și ador pe acest demon cu ochi mari, cu părul blond.*

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE 2023

- O, ești frumos cum numa-n vis
Un demon se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată!

Mă dor de crudul tău amor
A pieptului meu coarde,
Și ochii mari și grei mă dor,
Privirea ta mă arde.

- Dar cum ai vrea să mă cobor?
Au nu-nțelegi tu oare,
Cum că eu sunt nemuritor,
Și tu ești muritoare?

- Nu caut vorbe pe ales,
Nici știu cum aş începe -
Deși vorbești pe înțeles,
Eu nu te pot pricepe;

Dar dacă vrei cu crezământ
Să te-ndrăgesc pe tine,
Tu te coboară pe pământ,
Fii muritor ca mine.

- Tu-mi cei chiar nemurirea mea
În schimb pe-o sărutare,
Dar voi să știi asemenea
Cât te iubesc de tare;

Legenda Luceafărului

U fost edată ca'n porchi
U fost ca neodată

Com eude mari năpăraște Un stădăret de fete
Umă ghidărit de fete ~~Umă ghidărit de fete~~
Umă ghidărit

Si era una la parinti
Si mandă i foab seba

Lina e Feciora' mba spul
Si lina' mba stela

O, cere-mi doamne, orice preț,
Dar dă-mi o altă soarte,
Căci tu izvor ești de vieți
Și dătător de moarte;

Reia-mi al nemuririi nimb
Și focul din privire,
Și pentru toate dă-mi în schimb
O oră de iubire...

Din chaos, Doamne,-am apărut
Și m-aș întoarce-n chaos...
Și din repaos m-am născut,
Mi-e sete de repaos.

- Hyperion, ce din genuni
Răsai c-o-ntreagă lume,
Nu cere semne și minuni
Care n-au chip și nume;

Tu vrei un om să te socoți,
Cu ei să te asameni?
Dar piară oamenii cu toți,
S-ar naște iarăși oameni.

Ei numai doar durează-n vânt
Deșerte idealuri -
Când valuri află în mormânt,
Răsar în urmă valuri;

Ei au doar stele cu noroc
Și prigoniri de soarte,
Noi nu avem nici timp, nici loc,
Și nu cunoaștem moarte.

Din sânul vecinicului ieri
Trăiește azi ce moare,
Un soare de s-ar stinge-n cer
S-aprinde iarăși soare;

Părând în veci a răsări,
Din urmă moartea-l paște,
Căci toți se nasc spre a muri
Și mor spre a se naște.

Iar tu, Hyperion, rămâi
Oriunde ai apune...
Cere-mi cuvântul meu dentâi -
Să-ți dau înțelepciune?

Vrei să dau glas acelei guri,
Ca dup-a ei cântare
Să se ia munții cu păduri
Și insulele-n mare?

Vrei poate-n faptă să arăți
Dreptate și tărie?
Ți-aș da pământul în bucăți
Să-l faci împărăție.

Îți dau catarg lângă catarg,
Oștiri spre a străbate
Pământu-n lung și marea-n larg,
Dar moartea nu se poate...

Și pentru cine vrei să mori?
Întoarce-te, te-ndreaptă
Spre-acel pământ rătăcitor
Și vezi ce te așteaptă.

*

În locul lui merit din cer
Hyperion se-ntoarse
Și, ca și-n ziua cea de ieri,
Lumina și-o revarsă.

Căci este sara-n asfințit
Și noaptea o să-nceapă;
Răsare luna liniștit
Și tremurând din apă

Și împlie cu-ale ei scânteii
Cărările din crânguri.
Sub șirul lung de mândri tei
Ședeau doi tineri singuri:

- O, lasă-mi capul meu pe sân,
Iubito, să se culce
Sub raza ochiului senin
Și negrăit de dulce;

Cu farmecul luminii reci
Gândirile străbate-mi,
Revarsă liniște de veci
Pe noaptea mea de patimi.

Și de asupra mea rămâi
Durerea mea de-o curmă,
Căci ești iubirea mea dintâi
Și visul meu din urmă.

Hyperion vedea de sus
Uimirea-n a lor față;
Abia un braț pe gât i-a pus
Și ea l-a prins în brațe...

Miroase florile-argintii
Și cad, o dulce ploaie,
Pe creștetele-a doi copii
Cu plete lungi, bălaie.

Ea, îmbătată de amor,
Ridică ochii. Vede
Luceafărul. Și-ncetișor
Dorințele-i încrede:

- Cobori în jos, luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n codru și în gând,
Norocu-mi luminează!

El tremură ca alte dăți
În codri și pe dealuri,
Călăuzind singurătăți
De mișcătoare valuri;

Dar nu mai cade ca-n trecut
În mări din tot înaltul:
- Ce-ți pasă ție chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?

Trăind în cercul votru strâmt
Norocul vă petrece,
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor și rece.

Cum ea pe coate-și răzima
Visând ale ei tâmple,
De dorul lui și inima
Și sufletu-i se împle.

Și cât de viu s-aprinde el
În orișicare sară,
Spre umbra negrului castel
Când ea o să-i apară.

*

Și pas cu pas pe urma ei
Alunecă-n odaie,
Țesând cu recile-i scânteii
O mreață de văpaie.

Și când în pat se-ntinde drept
Copila să se culce,
I-atinge mâinile pe piept,
I-nchide geana dulce;

Și din oglindă luminiș
Pe trupu-i se revarsă,
Pe ochii mari, bătând închiși
Pe fața ei întoarsă.

Ea îl privea cu un surâs,
El tremura-n oglindă,
Căci o urma adânc în vis
De suflet să se prindă.

Iar ea vorbind cu el în somn,
Oftând din greu suspină:
- O, dulce-al nopții mele domn,
De ce nu vii tu? Vină!

Cobori în jos, luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n casă și în gând
Și viața-mi luminează!

El asculta tremurător,
Se aprindea mai tare
Și s-arunca fulgerător,
Se cufunda în mare;

Și apa unde-au fost căzut
În cercuri se rotește,
Și din adânc necunoscut
Un mândru tânăr crește.

Ușor el trece ca pe prag
Pe marginea ferestei
Și ține-n mână un toiag
Încununat cu trestii.

Părea un tânăr voievod
Cu păr de aur moale,
Un vânăt giulgi se-ncheie nod
Pe umerele goale.

Iar umbra feței străvezii
E albă ca de ceară -
Un mort frumos cu ochii vii
Ce scânteie-n afară.

- Din sfera mea venii cu greu
Ca să-ți urmez chemarea,
Iar cerul este tatăl meu
Și mamă-mea e marea.

Ca în cămara ta să vin,
Să te privesc de aproape,
Am coborât cu-al meu senin
Și m-am născut din ape.

O, vin'! odorul meu nespas,
Și lumea ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.

Colo-n palate de mărgean
Te-oi duce veacuri multe,
Și toată lumea-n ocean
De tine o s-asculte.

- O, ești frumos, cum numa-n vis
Un înger se arată,
Dară pe calea ce-ai deschis
N-oi merge niciodată;

Da, mă voi naște din păcat,
Primind o altă lege;
Cu vecinicia sunt legat,
Ci voi să mă dezlege.

Și se tot duce... S-a tot dus.
De dragu-unei copile,
S-a rupt din locul lui de sus,
Pierind mai multe zile.

*

În vremea asta Cătălin,
Viclean copil de casă,
Ce împle cupele cu vin
Mesenilor la masă,

Un paj ce poartă pas cu pas
A-mpărătesii rochii,
Băiat din flori și de pripas,
Dar îndrăzneț cu ochii,

Cu obrăjei ca doi bujori
De rumeni, bată-i vina,
Se furișează pânditor
Privind la Cătălina.

Dar ce frumoasă se făcu
Și mândră, arz-o focul;
Ei Cătălin, acu-i acu
Ca să-ți încerci norocul.

Și-n treacăt o cuprinse lin
Într-un ungher degrabă.
- Da' ce vrei, mări Cătălin?
Ia du-t' de-ți vezi de treabă.

- Ce voi? Aș vrea să nu mai stai
Pe gânduri totdeauna,
Să râzi mai bine și să-mi dai
O gură, numai una.

- Dar nici nu știu măcar ce-mi ceri,
Dă-mi pace, fugi departe -
O, de luceafărul din cer
M-a prins un dor de moarte.

- Dacă nu știi, ți-aș arăta
Din bob în bob amorul,
Ci numai nu te mânia,
Ci stai cu binișorul.

Cum vânătoru-ntinde-n crâng
La păsărele lațul,
Când ți-oi întinde brațul stâng
Să mă cuprinzi cu brațul;

Și ochii tăi nemuritori
Sub ochii mei rămâie...
De te înalț de subsuori
Te-nalță din călcâie;

Când fața mea se pleacă-n jos,
În sus rămâi cu fața,
Să ne privim nesățios
Și dulce toată viața;

Și ca să-ți fie pe deplin
Iubirea cunoscută,
Când sărutându-te mă-nclin,
Tu iarăși mă sărută.

Ea-l asculta pe copilăș
Uimită și distrasă,
Și rușinos și drăgălaș,
Mai nu vrea, mai se lasă,

Și-i zise-ncet: - Încă de mic
Te cunoșteam pe tine,
Și guraliv și de nimic,
Te-ai potrivit cu mine...

Dar un luceafăr, răsărit
Din liniștea uitării,
Dă orizon nemărginit
Singurătății mării;

Și tainic genele se plec,
Căci mi le împlie plânsul
Când ale apei valuri trec
Călătorind spre dânsul;

Lucește cu-n amor nespus,
Durerea să-mi alunge,
Dar se înalță tot mai sus,
Ca să nu-l pot ajunge.

Pătrunde trist cu raze reci
Din lumea ce-l desparte...
În veci îl voi iubi și-n veci
Va rămânea departe...

De-aceea zilele îmi sunt
Pustii ca niște stepe,
Dar nopțile-s de-un farmec sfânt
Ce nu-l mai pot pricepe.

- Tu ești copilă, asta e...
Hai ș-om fugi în lume,
Doar ni s-or pierde urmele
Și nu ne-or ști de nume,

Căci amândoi vom fi cumiști,
Vom fi voioși și teferi.
Vei pierde dorul de părinți
Și visul de luceferi

*

Porni luceafărul. Creșteau
În cer a lui aripe,
Și căi de mii de ani treceau
În tot atâtea clipe.

Un cer de stele dedesupt,
Deasupra-i cer de stele –
Părea un fulger neâtrerupt
Rătăcitor prin ele.

Și din a chaosului văi,
Jur împrejur de sine,
Vedea, ca-n ziua cea dintâi,
Cum izvorau lumine;

Cum izvorând îl înconjur
Ca niște mări, de-a-notul...
El zboară, gând purtat de dor,
Pân' pierе totul, totul;

Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaște,
Și vremea-ncearcă în zadar
Din goluri a se naște.

Nu e nimic și totuși e
O sete care-l soarbe,
E un adânc asemenea
Uitării celei oarbe.

– De greul negrei vecinicii,
Părinte, mă dezleagă
Și lăudat pe veci să fii
Pe-a lumii scară-ntreagă;

Pe negre vițele-i de păr
Coroana-i arde pare,
Venea plutind în adevăr
Scăldat în foc de soare.

Din negru giulgi se desfășor
Marmoreele brațe,
El vine trist și gânditor
Și palid e la față;

Dar ochii mari și minunați
Lucesc adânc himeric,
Ca două patimi fără saț
Și pline de-ntuneric.

- Din sfera mea venii cu greu
Ca să te-ascult ș-acuma,
Și soarele e tatăl meu,
Iar noaptea-mi este muma;

O, vin' odorul meu nespus,
Și lumea ta o lasă;
Eu sunt luceafărul de sus,
Iar tu să-mi fii mireasă.

O, vin', în părul tău bălai
S-anin cununi de stele,
Pe-a mele ceruri să răsai
Mai mândră decât ele.

LUCEAFĂRUL

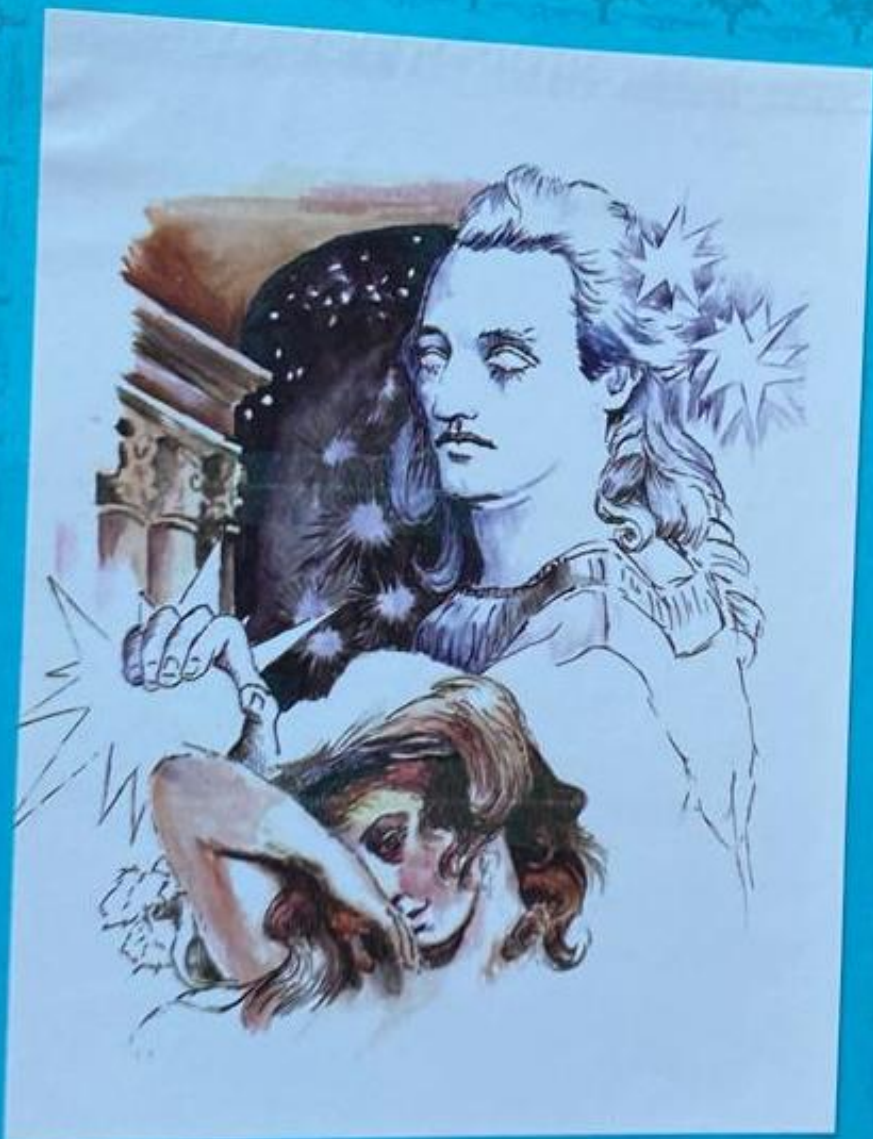
A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,
Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Din umbra falnicelor bolți
Ea pasul și-l îndreaptă
Lângă fereastră, unde-n colț
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări
Răsare și străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

Îl vede azi, îl vede mâni,
Astfel dorința-i gata;
El iar, privind de săptămâni,
Îi cade draga fata.

E X P R I M Ă M

gratitudinea noastră tuturor aceluia care s-au dăruit
pentru ca această carte să apară frumos și la timp.

Au lucrat cu vrednicie pentru tehnoredactare: Vasile Babici și Relu Bulzan
Ca fotograf a depus toată strădania și talentul său: Sandu Ghinea
Tipograful care a lucrat cu dăruire: Diocel Țanțu
Serigrafie: Ștefan Kiffer

Cartea "NESTEMATE" din poezia lui Eminescu a fost lansată în lucru
luni, 9 ianuarie și isprăvită sâmbătă 14 ianuarie, când a și fost prezentată
public la Teatrul Rațional din Timișoara, în "ano domini" 1995.

MIHAI EMINESCU

NESTEMATE

Ediție bibliofilă de Ion Iliescu
Ilustrații de Ștefan Popa-Popa'S

Timișoara, 1995